

[Justitsministeren.]

ledes, at det endelige Resultat giver Indtryk af, at det ikke er partipolitiske Hensyn, der har været afgørende, idet Ændringerne trods al denne blide og rolige Forhandling alligevel ikke har ført Parterne nærmere til hinanden.

Efter den udførlige og interessante Gennemgang af Betænkningen, som den ærede Ordfører (Fr. Dalggaard) har præsteret, finder jeg ikke, naar vi ikke skal gentage første Behandling, nogen Grund til en udførlig Redegørelse for mit Syn paa disse Love. Jeg skal derfor indskrænke mig til nogle forholdsvise faa Bemærkninger vedrørende Udvalgs-mindretallets Opfattelse.

Man kan selvfølgelig i høj Grad diskutere, hvorvidt det i Virkelighedens Verden bliver stort mere end et Programpunkt, en principiel Udtalelse, at Børn uden for Ægteskab skal have Navn og Arveret efter Faderen. Det kan man, men jeg synes ikke, man kan anvende de Argumenter imod denne Indførelse af Ligestilling, som man fra de to Hovedmindretals Side gør. Fra Venstres Side gøres det gældende, at denne Bestemmelse vil medføre en Mængde Rets-sager, hvor Faderen vil søge at frigøre sig for sine Forpligtelser. Det tror jeg ikke, ud over at jeg giver denne Udtalelse til Betænkningen Ret i, at Fædrene har en udtalt Tilbøjelighed til overalt, hvor de kan komme til det i disse Forhold, at frigøre sig for deres Forpligtelser. Men det tror jeg ikke, vi kan rette ved gennem denne Lov.

Endvidere frygter Mindretallet, at Op-hævelsen af Hemmeligholdelsespligten i Forbindelse med en absolut Pligt for Moderen til at opgive Barnefaderens Navn skal øge Muligheden for „de uhyggelige Fosterdrab“. Jeg ved ikke, om der ved dette sidste Udtryk sondres mellem hyggelige og uhyggelige Fosterdrab, men jeg antager dog ikke, dette er tilsigtet. I øvrigt vil jeg om Hovedbetragtningen sige, at der er ikke i Lovforslaget nogen absolut Pligt for Moderen til at opgive Barnefaderens Navn. Det ved den ærede Ordfører for Venstre jo meget godt, at det er der netop ikke Tale om i Lovforslaget.

Men jeg kan ikke tillægge disse Indvendinger nogen større praktisk Værdi og navnlig da ikke en saadan Betydning, at det skulde faa mig til at fravige Hovedprincippet i Lovforslagene: at opnaa den størst mulige, for ikke at sige fuld juridiske Ligestilling mellem Børn født i og uden for Ægteskab.

Det andet Mindretal, det konservative Mindretal, fremhæver, som altid paa disse

Omraader, „at det er en af Lovgivningens vigtigste Opgaver at støtte og ikke undergrave de Hjem, hvor Forældrene er sammenknyttet ved Ægteskab,“ — jeg formoder, at det er en poetisk Udtalelse, i almindelig Tale hedder det vel Ægtefællernes Hjem — „fordi det først og fremmest er disse Hjem, der Slægt efter Slægt bærer vort Samfund.“ Alt dette fremsættes i et Sprog, som om det kom som en mægtig Overraskelse for os andre. Jeg tror ikke, noget Parti paa Rigsdagen — det skulde da være det kommunistiske, men det skal jeg ikke udtale mig om, de deltager ikke i denne Diskussion om Børnenes Retsstilling — men ellers kan jeg ikke tænke mig noget Parti, som ikke vilde mene og sige og skrive akkurat det samme som de Konservative, der altsaa ikke kan tage Patent paa Ægteskabsinstitutionen og derfor heller ikke kan anføre den som Argument over for os andre, for vi anser vel Ægteskabet for lige saa meget og lige saa lidt værd som de Konservative i Almindelighed og de enkelte Konservative i Særdeleshed. Jeg forstaaer ganske vist meget godt den Betragtning, som er gjort gældende i Betænkningen, at man ikke skulde have taget Skridtet fuldt ud, men indskrænket sig til at udvide denne Ligestilling med Hensyn til Navn og Arveret til de uden for Ægteskab fødte Børn, hvor Forældrene i Forvejen gennem deres Forhold havde tilkendegivet, at det ikke var en rent løs Konsorbinding. Det er heller ikke rigtigt, naar der siges i Betænkningen, at der hos Flertallet ingen Tilbøjelighed har været til at affatte Lovforslaget efter denne Linie. Det kommer an paa, hvordan man læser denne Udtalelse. Det er rigtigt, at der ikke har været nogen Tilbøjelighed til at affatte Lovforslaget efter denne Linie, men det er da ikke rigtigt, at man ikke har diskuteret dette Spørgsmaal, og med stor Interesse. Jeg har selv deltaget i denne Diskussion, og jeg har oprindeligt, til at begynde med følt mig tiltalt af den Tanke, at man gik betydeligt videre, ganske vist, end i Arveforordningens § 9, men ikke tog Skridtet fuldt ud som her. At jeg alligevel ikke har villet gaa med, skyldes denne Betragtning: Hvad vinder vi derved? Saa faar vi tilbage et lille Mindretal af Børn, som i den offentlige Mening bliver endnu daarligere stillet end Børn uden for Ægteskab i Almindelighed. Og netop naar Lovgivningsmagten gennem en Lovgivning af denne Art i størst mulig Udstrækning vil tilsikre Børn samme Retsstilling uden Hensyn til deres Forældres ægteskabelige eller uægteskabelige Forhold, maatte det føles som en særlig Uretfærdig-